

GÜLİSTAN

Gül Kokulu Kalemler

Kültür – Sanat - Edebiyat

Elasu ÖZTÜRK

Büşra AR

VAZGEÇMEYEN HEP KAZANIR

Heyecanlıydım...

Ama değişik bir heyecandı bu, nasıl anlatayım ki bunu size: korkuyordum ama heyecanlıydım da tabii.

İlk defa bisiklet sürecektim. Elim ayağım birbirine karışmıştı, titriyordum. Annem bisikletimden tutmuş beni itiyordu. Herkes dört gözle beni izliyordu ama ben bir türlü dengede duramıyordum, sürekli düşüyordum. Pes etmek istemiyordum ama süremiyordum da. Sonunda pes ettim, vazgeçmiştim. Bisikletimi köşeye bırakıp eve çıkmıştım. Hava kararmıştı, bisiklet sürmeyi yarına bırakmıştım. Sabah olunca bahçeye indim. Cesaretimi toplamış, bisiklete binmişim. Sürmek için çabaladım ama yine düştüm.

Yolda birkaç çocuk bisiklet sürüyor ama ben süremiyordum. Babam yanıma gelip bana yardım etti. Babam bisikleti tutuyor, ileri doğru itiyor ben pedalları çeviriyordum. Yorulduğumuzda içeri girip biraz dinlendik. Babama "Baba hadi devam edelim." demiştim. Babam dinlediğini ve bana güvendiği için yeniden deneyebileceğimizi söylemişti. Tekrar dışarı çıkmıştık. Denemeye devam etmiştik. Yine aynı şekilde devam ediyorduk. Babam itiyor ben pedalları çeviriyordum. Ben farkında olmadan babam bisikleti tutmayı bırakmıştı. Artık bisiklet sürüyordum ama farkında bile değildim. Biraz ilerledikten sonra arkama bakmıştım, babam yoktu bisiklet sürebildiğimi o an fark etmişim. O an kendime inanmamıştım, gerçekten bisiklet sürebiliyordum. Küçük yaralar alsam da bisiklet sürmeye başlamıştım. O gün anlamıştım eğer vazgeçmez, emek verir sabırla beklersen bir gün mutlaka hedefine ulaşırsın.

Betülay ERDOĞMUŞ
KAR YAĞINCA

Kış gelince

Kar yağınca

Çocuklar sokağa çıkınca

Başlar kartopu savaşları.

Kardan adam yapılır

Burnuna havuç takılır

Üşümesin diye

Boynuna atkı sarılır.

Kızaklar yapılır,

Dağdan tepeden kayılır,

Karın içine atlanır,

Üstümüz ıslanır.

Yolda giderken

Dikkat et bastığın yere

Sıkı giyin üşütme

Karın sevinciyle sen de katıl bizlere.

Esmanur ERDOĞMUŞ
İNSAN VE HAYAL

Hayaller insanın kişiliğini yansıtır. Bunlar çeşitlidir. Örneğin; hedef, sorunların çözümü, bir dilek, bir nesne olmak veya yaşamak istenilen bir yer... Genellikle de insanların hayali bir hedeftir. Benimki de bir hedef. Yine de hayaller kısıtlanamaz. Hayal insanın umududur. İnsan kendini başarısız ve umutsuz hissettiğinde milyonlarca hayal kurmalıdır. Kurduğu hayal imkansız olsa da insana bir anlığına bile olsa gerçekmiş gibi hissettirir. O mutluluğu yaşamasını sağlar. Bu yüzden insanlar hayallerini gerçekleştirmeye çalışır. Çünkü o bir anlığına hissettiği mutluluğu ve heyecanı bir ömür hissetmek ister.

Peki ya hayali olmayan insan? Bu duyguların hiçbirini tadamaz. Kendi tadamadığı gibi hayalperest insanlara da hayallerinin boş olduğunu, gerçeklerle uğraşmaları gerektiğini söyler. Bu ifade en cahilce cümlelerden biridir. Çünkü ne hayalsiz gerçek ne de gerçeksiz hayal olur...

Aslında bir tane daha cahil türü vardır. Bunlar da boş hayaller içinde kaybolmuş, boş insanlardır. Sadece ve sadece hayal kurarlar. Bu isteklerini hiçbir çaba sarf etmeden dünyadan beklerler. İnsanlar dünyanın adaletsiz olduğunu düşünür ama dünya düşünemeyecekleri kadar adaletlidir. İlk başta insanları dertlerle boğuşturur sonra ise gerçekten çaba sarf eden, gerçekle hayali bir arada yaşayan, hayatın kurallarına uyan insanları mutlu eder. Bu insanlar mutluluğa ulaştıklarında da mutluluktan sıkılacak şekilde değil mutlu oldukları her saniyeye şükrederek yaşarlar.

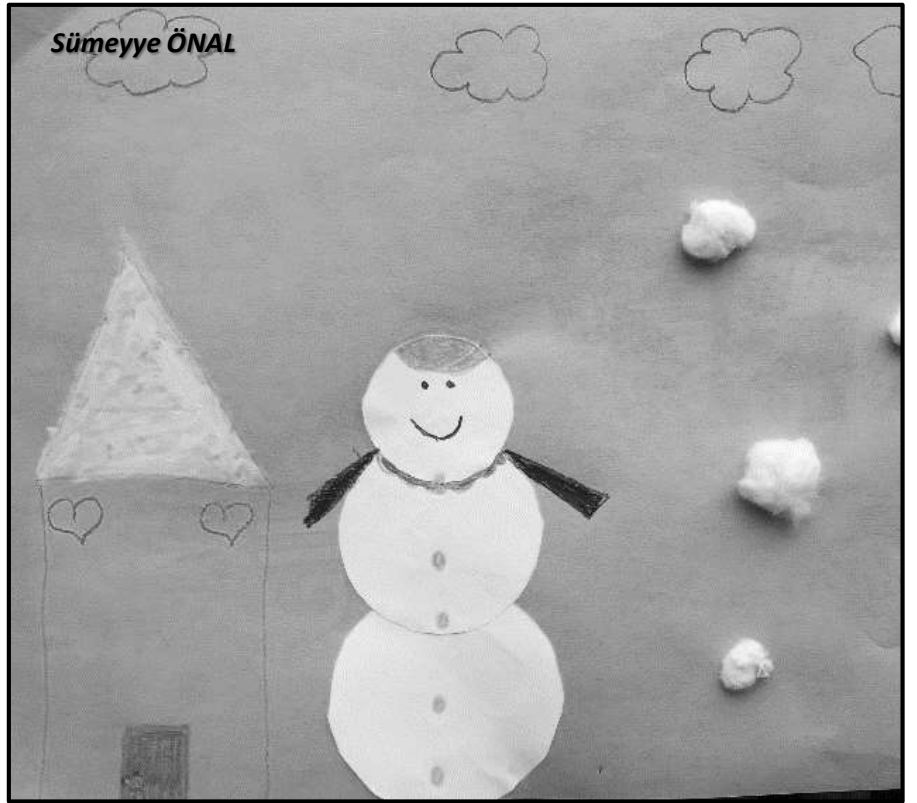
Hayal kurmak işte bu kadar kutsaldır. İnsanın mutluluğunu derinden etkiler. Bu yüzden insan kurduğu hayale de hayali nasıl kurduğuna da dikkat etmelidir. Umudunu asla kaybetmemelidir...

Beyruhan ŞİMŞEK İLK KARNE GÜNÜM

İlk defa başarımın karşılığını alacağım bir gündü. Okulda arkadaşlarımla güzel günler geçirmiştik ve tatile girip ayrılmamıza çok az kalmıştı. Çok üzülecektim, bazı arkadaşlarımı üç ay boyunca göremeyecektim. Bir yandan da karne alacağım günü sabırsızlıkla bekliyordum. En sonunda o gün gelmişti. Çok heyecanlıydım, sabah erkenden kalkıp okula gitmek için hazırlanmıştım. Çok güzel, güneşli bir hava vardı. Okula gitmek için yola çıkmıştık.

Arkadaşlarımla okula varmıştık. Onlar da benim kadar heyecanlıydı. Ders zili çalmıştı ve öğretmenimiz bizi içeri almıştı. Her zamanki gibi güler yüzüyle bizimle oyunlar oynamış, sohbet etmişti. Arkadaşlarımla oyunlar oynadık. Herkes karnelerimizin dağıtılacağı zamanı heyecanla bekliyor ama o zamana kadar da oyun oynamayı ihmal etmiyordu.

Beklenen zaman sonunda gelmişti. Öğretmenimiz sırayla isimlerimizi okuyor karnelerimizi vermek için bizi yanına çağırıyordu. Sıra bana gelmişti. Çok heyecanlanmıştım. Öğretmenim bana karnemi verdiğinde çok sevinmişim. Öğretmenimiz yaz tatili için bize tavsiyelerde bulunup ödevler vermişti. Hepimizle vedalaşmıştı. İstiklâl Marşı okumak için bahçeye indik ve sıra olmuştuk. İstiklâl Marşı'mızı gururla daha bir gür sesle okumuştuk. Arkadaşlarımla vedalaşıp koşarak eve gitmişim. Ailem başarımı görüp beni tebrik etmişti. Karnemi herkese gururla göstermişim. Ailem, arkadaşlarım ve benim için unutulmayacak bir gün olmuştu.

Esmanur ER OKULDAKİ ESRARENGİZ MİSAFİR

Herkes buraya nasıl geldiğini merak ediyordu. Teneffüs zili çalınca bahçeye çıkan öğrenciler sürpriz misafiri görünce çok şaşırılmıştı. Bahçede bir kirpi vardı. Bu beton yığınlarının arasına nereden gelmişti bu misafir? Çocuklar kendi aralarında akıl yürütmeye başladılar. Birisi:

-Yolunu kaybetmiştir kesin, dedi.

Bir diğeri :

-Bu çok büyük bir sürpriz acaba öğretmenlerimiz mi getirdi? Diyordu.

Haylaz öğrencilerden birisi:

-Kirpi yenir mi? Bence bunu pişirip yiyelim, dedi.

Herkes şaşkındı. Kirpi bir köşeye büzülmüş öylece duruyordu. Bu sözleri duyunca daha fazla dayanamadı başladı konuşmaya, kendini tanıtmaya. Ama bu nasıl olurdu? Çocukların aklında bu soru vardı ama şaşkınlıktan ağızlarını bile açamadılar. Ne de olsa hayatlarında ilk defa konuşan bir kirpi görüyorlardı. Ama olmuştu işte, okullarının bahçesinde konuşan bir kirpi vardı. Kirpi ilk olarak kendini tanıttı: adını söyledi, nerelerde yaşadığını, ne giydiğini, ne içtiğini, neyi sevip neyi sevmediğini...

‘Merhaba ben kirpi.’

‘Ama amaaa bu nasıl olur, sen nasıl konuşursun?’ dedi Hakan.

‘Siz sadece kendiniz konuşuyorsunuz sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz.’ diyerek cevap verdi kirpi. Sonra devam etti kendini anlatmaya.

‘Ben toprağın altında yaşıyorum. Buraya yuvamdan geldim. Ben buraya gelip sizleri rahatsız etmek ister miyim? Hayır!’

‘Niye geldin o zaman?’ diye çıkıştı Ayşen.

Kirpi bir tebessüm etti ve başladı yakınmaya:

‘Sizin yüzünüzden geldim. Benim yuvama yani toprağa o kadar çok çöp atıyorsunuz ki artık orada yaşayamıyorum. Sizin çöp kutularından haberiniz yok mu? Doğada yalnız olmadığımızı, bizlerin de sizin kadar yaşamaya temiz bir çevrede hayat sürmeye hakkımız olduğunu bilmiyor musunuz?’ dedi.

Kirpinin bu yakınmalarından çocuklar çocuklar çok etilendi. Bir daha yerlere çöp atmayacaklarına, doğaya ve bütün canlılara saygılı olacaklarına söz verdiler. Bu olaydan sonra kirpiyle dost oldular. O bir daha gelip onlarla konuşmasa bile...

Rabia KAYA

HİÇ GELMEYECEK BİRİNİ BEKLEMEK

Anne hiç umdum bitmeden her gün bekliyorum.

Gelmeyeceğini de biliyorum

Ama ne bileyim işte bekliyorum.

Zoruma gidiyor anne artık her şey;

Seni hatırlamamak,

Kokunu hiç bilememek...

Çok erken gittin anne,

Çok küçüktüm ben

Anlamıyordum ki hiçbir şeyi.

O gün, o gün herkes ağlıyordu anne

Babam perişandı

Zaten o da sensizliği hiç kaldıramadı anne.

Ben ise; ben sadece etrafıma bakıyordum.

Sonra biri geldi anne:

“Annen öldü!” dedi.

Ölüm neydi?

Anne, ölüm sensizlik miydi?

Ölüm, annesiz büyüyen küçük kız çocukları demek miydi?

Ağlayınca geri gelir miydi ölenler?

Sonradan anladım anne: ölüm sensizlikmiş...

Tunahan ERDEMİR

Kürşad Alperen TURAN **EKTORYAK GEZEĞENİ**

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, yıllar yıllar önce NASA'da çalışan bilim adamları bir tür insan bulmuşlar. Bir de bakmışlar yanında da bir uzaylı var! Bu uzaylı Bitanik Adamlar diye adlandırılan uzaylı kabilesindenmiş. Bitanik Adamlar sevimli ve dost canlısıymış ama yaşadıkları gezegen hiç sevimli değilmiş ve kimse o gezegeni sevmezmiş.

Sevimsiz gezegenin ismi Ektoryak'mış. İçinde küçük küçük üçgenler bulunan üçgen piramit şeklinde bir gezegenmiş. Uzaylılar bu gezegene:

-Senin hiç arkadaşın yok, sen de arkadaşın olsun ister miydin? Diye sormuşlar.

Ektoryak Gezegeni:

-Elbette ben de arkadaşım olsun isterdim ama yok. Demiş.

Bitanik Adam:

-Neden olmasın, sen güzel sözle konuşursan onlara iyi davranırsan onlar da seninle oynar. Demiş.

Ektoryak Gezegeni şöyle demiş:

-Denemekten zarar gelmez.

Ektoryak Gezegeni her geçen gün etrafındakilere daha iyi davranmış. Bütün gezegenlerle sohbet edip oyunlar oynamış.

Gülten ERDOĞMUŞ **TATLI TATLI**

Köyümüz var Güldarpi.
Gezerim tatlı tatlı.

Şirin evimizin bahçesinde
Oynarm tatlı tatlı.

Okulum var şirin şirin
Arkadaşlarım var tatlı tatlı.

Ailem var güzel güzel
Kardeşlerim var tatlı tatlı.

Komşularımız var cömert cömert
Çocukları var tatlı tatlı.

Mahallem var Güldarpi
İnsanları var tatlı tatlı.

Rabia KARA **KOCAMAN BİR SENSİZLİK**

Yaşamak güzel şey aslında annem
Ama sen olmayınca tuzsuz bir yemek gibi:
Hiçbir şeye benzemiyor yaşayıp gidiyorsun.
Sadece ölümü bekliyorsun be annem
Sessizce sana kavuşmayı.
Sanki gün geçtikçe daha da ağırlaşıyor yüküm
Sana olan özlemim...
Çok erken gittin anne
Çok erken bıraktın bizi.
Herkes bana "Sen çok güçlüsün." Diyor anne
Ama işte öyle değil annem, değil.
Aslında annesiz büyüyen çocuklar çok güçsüzdür.
Bunu kimse bilmiyor işte.
Benim elimde olan tek şey ne biliyor musun anne?
Kocaman bir sensizlik....

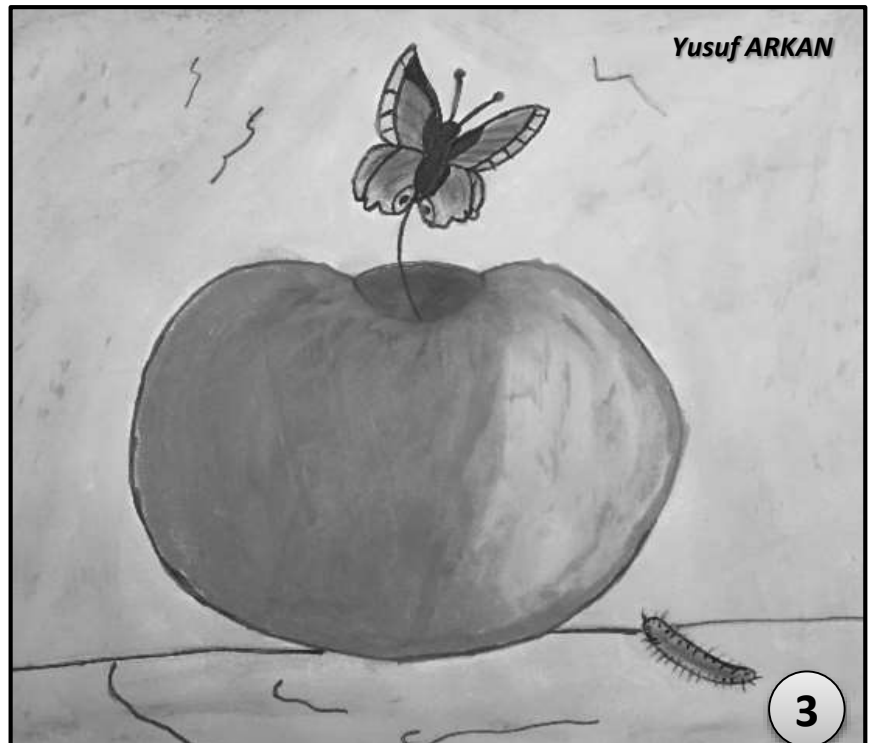
Şeyma ÇIPLAK **BİR KÖYDE OTURUYORUM**

Bir köyde oturuyoruz
Adı adı Güldarpi

Arkadaşlarım var buralı
Adı adı Güldarpi

Abim var şeker hastası
Kardeşim var çok nazlı

Köyümüz var Güldarpi
Gzerim ben bütün dünyayı.

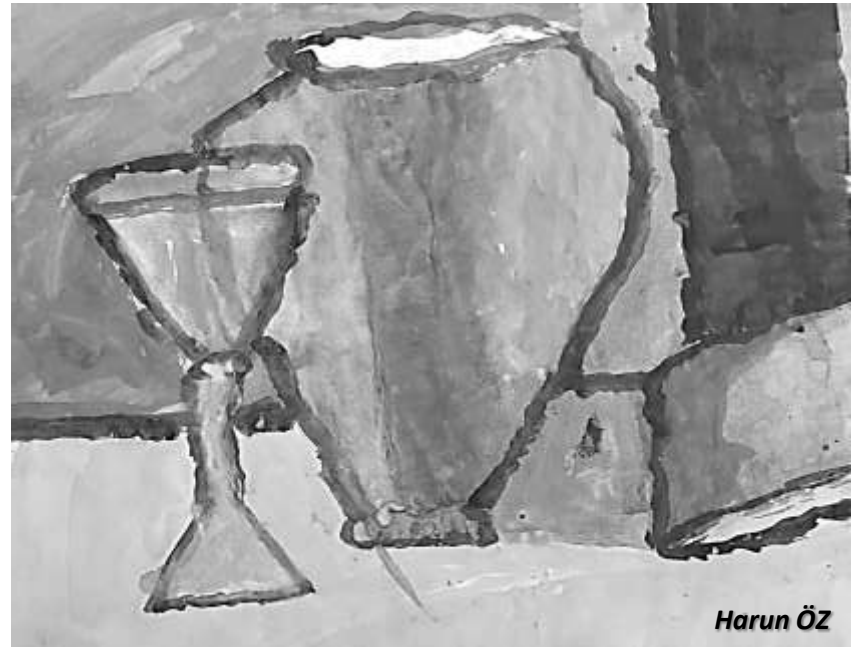

Harun ÖZTÜRK DOĞA

Tarlada biter her şey
Bakarsan olur bakmazsan olmaz.
İyi olur, kötü olur bilemezsin ki
Sonra da toplarsın teker teker.

Ağaçta biter meyve
Yemesi ah ne güzel!
Haftada bir sularsın onu
Sağlıklı yaşamak ne güzel!

Yaz gelince yemyeşil olur çevre
Sonbaharda ise sapsarı olur her taraf
Bu renkler, bu kokular, bu doğa ne güzel
Haydi siz de doğayı sevip doğaya gelsenize!

Büşra ARKAN GÖÇMEN KUŞLAR

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde birkaç tane kuş varmış. Bu kuşlar sürekli göç ediyorlarmış. Bu göçlerin sebebi ise şuymuş: gittikleri yerleri beğenmiyorlarmış. Bir gün Kitaplar Şehri diye bir şehre gitmişler. Buraya bir türlü ısınamamışlar. Sürekli arabalar geçiyormuş, çok gürültülü bir yermiş. Orada bir kuşa rastlamışlar ve konuşmaya başlamışlar. Bizimkiler:

-Sen burada nasıl yaşıyorsun, nasıl huzurlu oluyorsun? diye sormuşlar.

Yabancı kuş cevap vermiş:

-Ben burada çok rahatsız oluyorum ama buradan da bir yere gidemiyorum. Demiş.

Göçmen kuşlar şöyle demişler:

-Neden başka bir yere gitmiyorsun?

Kuş cevap vermiş:

-Gidemiyorum çünkü ben tek başınayım. Ya kaybolursam!

Göçmen kuşların hepsi birden cevap vermiş:

-Bize katılabilirsin!

Yabancı kuş söylenenlere çok sevinmiş ve bizimkilere katılmış. Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler en sonunda Ağaçlar Mahallesi'ne ulaşmışlar. Burası çok güzel bir yermiş ama bir sorunu varmış. O sorun ise: insanların çok kaba olmasımış.

Bu mahallenin insanları sürekli kavga ediyor, kaba konuşuyormuş. Orada iki tane kuş görmüşler. Onların yanına gitmişler ve şöyle demişler:

-Siz burada bu insanlarla nasıl yaşıyorsunuz?

İki kuş cevap vermiş:

-Yaşayamıyoruz ki!

Göçmen kuşlar:

-Neden başka bir yere gitmiyorsunuz? Diye sormuşlar.

İki kuş cevap vermiş:

-Biz başka bir yer bilmeyiz ki...

Bizimkiler şöyle demişler:

-Bize katılabilirsiniz.

İki kuş bizimkilere katılmış, birkaç saat uçmuşlar. Bu uçuşun ardından Teknoloji Şehri diye bir şehre gitmişler. Bu şehirde çok güzel ağaçlar, oyun oynayacak yerler varmış ama herkes telefon, tablet, bilgisayarla oynuyormuş. Birbirleriyle konuşmuyorlarmış. Bizimkiler burayı da beğenmemişler. Gitmeye karar verdikleri sırada birkaç kuş daha görmüşler ve şöyle demişler:

-Siz burada mutlu musunuz?

Kuşlar:

-Mutlu değilim ama alıştığımız için burası bize garip gelmiyor. Demişler.

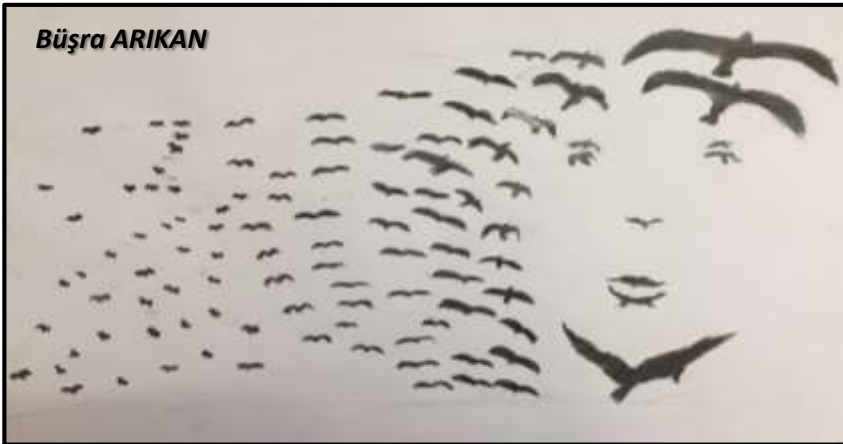
Göçmen kuşlar:

-Bence siz bize katılın, biz hepimizin mutlu olabileceği bir yer bulabileceğimize inanıyoruz. Demiş.

Kuşlar buna sevinmişler ve hep beraber yola koyulmuşlar. Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler ve sonunda Mutluluk Şehri diye bir şehre ulaşmışlar. Oraya kanları ısınmış. Birkaç gün kalıp nasıl bir yer olduğunu çözmeye çalışmışlar. Orayı anlatayım size: orada sokaklardan hiç araba geçmiyormuş; ağaçlar mavi, bulutlar pembeymiş ve oyun oynayacak çok fazla alan varmış. Bizimkiler fark etmiş ki orada hiç insan yokmuş, her yerde hayvanlar varmış. Bizim maceracı kuşlar artık burada yaşamaya karar vermişler. Aradıkları mutluluğu sonunda bu şehirde bulmuşlar.

Sizler de unutmayın mutluluk elbet bir gün bulunur.

Büşra ARIKAN

İMTİYAZ SAHİBİ

Bayar BAŞTUĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Selvi ULUSOY

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Nefise BONCUK

GÖRSEL DANIŞMAN

Duygu PEHLİVAN

YAYIN KURULU

Ahu ÇEÇEN

OKUL ADRES TELEFON

GÜLDARPI İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Çubuk Güldarpi Mahallesi Çayyolu Sok.No:1

Çubuk/ANKARA 0312 827 14 44